

A la memòria de Santiago Pons Pérez

Estimat *tio* Santi,

Et segaren la vida tan jove, tan sols amb divuit anys. Les guerres fan molt de mal i els responsables són aquells que les armen. Aquí, per la història que vull recuperar, ho foren aquells que el juliol de 1936 s'aixecaren armats contra el poble i contra el govern legal de la República.

Tot començà quan t'embarcares amb les tropes del capità Alberto Bayo, les forces lleials a la República, des de Maó, la ciutat que et va veure néixer, cap a Mallorca a combatre el feixisme.

Ma mare em contava que per a tu, el seu germà, era com una aventura, que eres un jove, quasi un nin, de caràcter dispost, alegre i simpàtic, que sempre tenies un somriure a la boca, per això et guanyares el nom d'en *Rielletes*. La teva estimada germana Rosa deia que jo em semblava molt a tu, també som de la broma i m'agrada molt riure; tenies la pell clara i pigada com jo, sempre repetia jo que li recordava molt a tu. T'estimava tant la teva germana... eres la alegria de la casa.

Va patir molt la teva absència forçada i jo sense haver-te conegut també. No tingueres ni temps per casar-te ni per tenir fills, però sí que deixares una família que t'estimava, amb els seus records i així m'ho va transmetre ella.

Un dia, després de la teva desaparició, un company teu de trinxera s'hi va posar en contacte i li va relatar el teu tràgic final.

Estàveu al front, parapetats a Porto Cristo, combatent els feixistes. Agost a Mallorca i hora punta, amb un sol de justícia, tenies set i no escoltares la veu de perill del teu company que et deia que no t'aixequessis. Tu, sense experiència i amb la inconsciència de la teva joventut, sense veure el perill no t'ho pensares dos pics, et vares aixecar per anar a beure; una bala assassina et va segar la vida en un instant i la alegria de la casa se'n va anar.

Tot va ser tan trist i injust... durant massa temps no es podia ni xerrar ni reclamar res; però jo no he oblidat el que ma mare em va contar i avui, en honor a ella, agaf de nou la seva veu i et record com ella em va ensenyar. Aquí, públicament, vull rescatar-te de l'oblit.

Descansa en pau estimat, siguis on siguis sempre restaràs a la nostra memòria.

Antoni Camps Pons

Palma, setembre de 2020

PD: malgrat no trobar cap foto teva t'adjunt una de la teva germana Rosa, segur que t'agradarà.